

ZEGGENSCHAP OVER EIGEN LEVENSEINDE

Interview met leden

Hoe denken onze leden over hun levenseinde? Waarom zijn zij lid van de Coöperatie?

Deze en andere vragen komen ter sprake in interviews die de Interviewgroep afneemt bij leden thuis. De interviewers zijn: Bertie Fokkelman, Lidy Schoon, Erik van der Werf, Laurens Knegt, Jacques Slager en Jacques Knops.

Deze maand: **Waarom ligt mijn lot in handen van zulke starre en hardvochtige mensen?**
Aan het woord is Christien, een vrouw van 58 jaar met een innemend gezicht. Zij vertelt haar verhaal.

Ik lijd al 14 jaar aan fantoompijn. Die is ontstaan na een borstamputatie. De chirurg heeft ook de lymfeklieren in mijn rechteroksel verwijderd terwijl hier, achteraf gezien, geen noodzaak voor was. Ook heeft het heel lang geduurd voordat de diagnose 'fantoompijn' is gesteld. Daarom heb ik jarenlang de meest diverse medicijnen en pijnstillers moeten slikken, met de nodige bijwerkingen natuurlijk. De fantoompijn werd steeds heftiger en was na een tijdje in mijn gehele rechterarm en hand te voelen. Hiervoor bezocht ik gespecialiseerde pijnklinieken, die allerlei therapieën en behandelmethodes voor pijnbestrijding hebben toegepast. Helaas zonder resultaat.

De kwaliteit van mijn leven ging gedurende die tijd steeds meer achteruit, temeer omdat ik niet meer in staat was mijn baan aan te houden. Dat betekende een flinke financiële aderlating. Lang niet iedereen begreep de pijn, omdat die onzichtbaar was. Door deze omstandigheden waren mijn man en ik veel op elkaar gericht. Gelukkig was hij al die tijd een geduldige en liefdevolle steun en toeverlaat. Helaas werd hij in mei 2017 ziek, bij onderzoek bleek dat hij kanker had. Omdat de hoop op genezing miniem werd geacht en er veel pijn in het verschiep lag, hebben mijn man en ik besloten om hem die lijdensweg te besparen. Aangezien wij reeds lang voordien een euthanasieverklaring bij onze huisarts hadden afgegeven, was deze bereid om tot euthanasie over te gaan. Het afscheid in juli 2017 was waardig en ontroerend. Precies zoals het einde voor een mens moet zijn om ook de nabestaanden een goede herinnering mee te kunnen geven.

Uit respect en uit liefde voor mijn man die mij regelmatig moed heeft ingesproken, tracht ik mijn 'leven' voort te zetten. Dit leven wordt echter steeds ondraaglijker, ik wil hier dus een eind aan maken. Het is welletjes!

Als lid van de NVVE ben ik inmiddels al enige tijd geleden het geëigende traject voor euthanasie ingegaan. Ik dacht dat mijn huisarts, die mijn man de goede dood heeft gegund, mij dit ook zou gunnen zonder probleem. Helaas heeft de kruistocht tegen de milde dood die nu aan de gang is, de goedwillende huisarts en andere hulpverleners kopschuw gemaakt. Ze durven zich er niet meer aan te branden, ik kan die aarzelende houding bij mijn huisarts duidelijk zien. Nu ook de CLW (waar ik ook lid van ben) door die procureur-generaal teruggefloten is, zal het 'Middel X' niet meer beschikbaar worden gesteld. Ik zie de mogelijkheid om via de genoemde organisaties begeleid en menswaardig te kunnen sterven inmiddels zeer somber in. Met dank aan de puristen die liever de letter van een wet volgen, dan met begrip en respect de mens die klaar is met het leven tegemoet te treden.

Lees ook andere berichten